

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum affinitas maneat post mortem viri vel vxoris? 2

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

Virum affinitas maneat post mortem viri aut uxoris?

AD secundum sic proceditur. Videtur, quod affinitas non maneat post mortem viri aut uxoris inter consanguineos viri & uxoris: quia cessante causa cessat effectus. Sed causa affinitatis fuit matrimonium, quod cessat post mortem viri, quia tunc soluitur mulier à lege viri, ut dicitur Rom. 7. Ergo nec affinitas prædicta manet.

¶ Præterea, Consanguinitas causat affinitatem. Sed consanguinitas cessat per mortem viri ad consanguineos suos. Ergo & affinitas uxoris ad eos.

SED contra, Affinitas ex consanguinitate causatur. Sed consanguinitas est perpetuum vinculum, quamdiu personæ viuunt, inter quas est affinitas. Ergo & affinitas: & ita non soluitur affinitas soluto matrimonio post mortem personæ.

RESPONDEO dicendum, quod relatio aliqua dicitur esse dupliciter. Vno modo, ex corruptione subiecti, alio modo ex subtractione cause: sicut similitudo esse definit quando alter similitudinis moritur, vel quando qualitas quæ erat causa similitudinis, subtrahitur. Sunt autem quædam relationes, quæ habent in causa actionem vel passionem, aut motum: ut

Metaph. * dicitur. Quarum quædam causantur in motu, in quantum aliquid mouetur actu, sicut ipsa filio quæ est mouentis & moti. Quædam autem in quantum habent aptitudinem ad motum, sicut motum & mobile, dominus & seruus. Quædam autem hoc quod aliquid prius motum est, sicut pater & filius: non enim ex hoc quod est generari nunc, adiectum dicuntur; sed ex hoc quod est generatum. Et aptitudo autem ad motum, & ipsum moueri, non cessat; sed motum esse, perpetuum est, quia quod factum est, numquam definit esse factum. Et ideo paternitas & filio non destruantur per subtractionem cause, sed solum per corruptionem subiecti

*li. 5. metaph.
sc. x. 20.*

per

per alterutrum extremorum. Et similiter dicendum est de affinitate, quæ causatur ex hoc, quod aliqui coniuncti sunt, non ex hoc, quod coniunguntur. Vnde non dirimitur manentibus illis personis, inter quas affinitas est contracta, quamvis moriatur persona, ratione cuius contracta fuit.

Ad primum ergo dicendum, quod coniunctio matrimonij causat affinitatem, non solum secundum hoc quod est, actu coniungi, sed secundum hoc quod est, prius coniunctum esse.

Ad secundum dicendum, quod consanguinitas non est proxima causa affinitatis, sed coniunctio ad consanguineum, non solum quæ est, sed quæ fuit. Expropter hoc ratio non sequitur.

ARTIC. III.

122

cap. ex-
traordi-
naria 35
q. 2.

Utrum illicitus concubitus affinitatem causet?

Ad tertium sic proceditur. Vietur, quod illicitus concubitus affinitatem non causet. Quia affinitas est quædam res honesta. Sed res honesta non causatur ex inhonestis. Ergo ex inhonesto concubitu non potest affinitas causari.

¶ 2 Præterea, ubi est consanguinitas, non potest ibi esse affinitas: quia affinitas est propinquitas personarum ex carnali copula proveniens, omni carnali parentela. Sed aliquando contingeret ad consanguineos & ad seipsum esse affinitatem, si illicitus concubitus affinitatem causaret: sicut quando homo carnaliter consanguineam suam incestuose cognoscit. Ergo affinitas non causatur ex illicito concubitu.

¶ 3 Præterea, illicitus concubitus est secundum naturam, & contra naturam. Sed ex illicito concubitu contra naturam non causatur affinitas, ut iura determinant. Ergo nec ex illicito concubitu secundum naturam.

SED contra est, quod adhaerens meretrici, vincta corpus efficitur, ut patet 1. Cor. 6. Sed ex hac causa matrimonium affinitatem causabat. Ergo per rationem illicitus concubitus.

¶ Præterea, Carnalis copula est causa affinitatis.